

Krónika a kirándulásainkról

Az iskolánk és a kézdivásárhelyi Nagy Mózes Elméleti Líceum közötti együttműködés még 2018-ban kezdődött, ezt a kapcsolatot terveztük folytatni, amikor 2020-ban beadtuk a Határtalanul! pályázatunkat. A pályázatunk nyert, viszont 2021 tavaszán nem tudtunk egymáshoz elutazni, hiszen a Covid-járvány ezt lehetetlenné tette. Szinte reménytelennek tűnt, hogy tudunk-e egyáltalán majd találkozni a kézdivásárhelyi osztállyal, hiszen sok olyan nehézség adódott, amely ezt kérdésessé tette. De mégis sikerült! Igaz, hogy közben néhány dolog megváltozott az eredeti pályázatunkhoz képest, többek között így már nem azzal az osztállyal vettünk részt az iskolánkból a program megvalósításában, akivel terveztünk, hiszen időközben már végzősök lettek és az érettségi miatt nem tudták vállalni a pályázatban való részvételt. Így csoportunk négy különböző osztályból állt össze végül. Érdekes volt egymást ilyen formában is megismerni.

A pályázatunk keretében a Szolnokhoz és Kézdivásárhelyhez kapcsolódó 1848-49-es hagyományokat, nevezetes történelmi személyiségeket is meg akartuk ismerni, hiszen mindkét településnek fontos szerepe volt a szabadságharc során.

A kirándulásaink:

A kézdivásárhelyiek Szolnokon

2022. március 31-én késő éjjel érkezett meg hozzánk Kézdivásárhelyről a Nagy Mózes Líceum XII. A osztálya két tanárnő kíséretével. Az osztályunk, a 11.G néhány kitartó tagja fogadta a vendégeket éjfél után. Elkísérték őket a szállásukhoz, a Tulipán Szállóhoz, hogy a hosszú utazás után ki tudják pihenni magukat. Már az első találkozáskor éreztük, hogy szép napok várnak ránk, hiszen nagyon barátságosak voltak a székely diákok.

Április 1. (péntek): A reggeli után körbe vezettük a vendégeket az iskolánkban, majd kezdetét vette a városnézés, ahol osztályunk néhány tagja Szolnok nevezetességeit mutatta be. Ennek keretében közösen meghallgathattuk a Belvárosi Nagytemplom történetét is. Ebéd után az erdélyi diákoknak lehetőségük volt a Tiszapartit és minket is jobban megismerni a bemutatkozó műsor keretében. Nagyon lélekemelő volt a székely diákok énekkel, zenével kísért előadását hallgatni. A prezentációk, kisfilmek révén megismerhettük egymás iskoláját, osztályát. A Szolnokhoz és Székelyföldre kapcsolódó 1848-49-es történelmi eseményeket is felidéztek a prezentációnk és egy kézdivásárhelyi diák előadása során. A délelőtti városnézés alkalmával már láthatták is a vendégek Szolnok történelmi nevezetességeit pl. a szolnoki vár helyét, a Damjanich-szobrot. Délután elkalauzoltuk a vendégeket a Reptárba, ahol megnézhatték Szolnok egyedülálló repülőmúzeumát. A vacsora után közös esti programként tartottunk az iskolában egy röplabda bajnokságot, amelyen mindenki részt vett, és a hangulat is fergeteges volt. Emellett még fociztunk, tollasoztunk, beszélgettünk, jól éreztük magunkat együtt. Kaptunk az erdélyi vendégeinktől egy hatalmas vásznat, amelyet kettévágtunk és az egyik felét mindenki ellátta a „kézjeggyel”, a szolnoki találkozás emlékéül. (A másik felét vittük magunkkal Kézdivásárhelyre.)

Április 2. (szombat): Reggel 8 órakor indultunk el Ópusztaszer felé, az időjárás nem nekünk kedvezett, hisz esős volt és borult az ég. Ópusztaszerre érve a Feszty-körképet és a múzeum kiállítását csodálhattuk meg elsőként. Majd megtekinthettük a kinti kiállítást, skanzent is a Nemzeti Emlékparkban. Ezután Szeged felé vettük az irányt. Ahogy beértünk Szeged városába, már a buszból is nagyon sok érdekes épületet, templomot láthattunk. Büszkén mutattuk be erdélyi társainknak Szeged jelképét, a szegedi dómot, ami kívülről és belülről is hatalmas

élményt adott mindenki számára. A városban egy hosszabb séta megtétele után a Szegedi Tudományegyetem épületéhez értünk, majd szabadprogram következett. Végül késő délután indultunk vissza Szolnokra. Este a Talifish-ben folytattunk a közös programunkat. Miközben kint szakadt az eső, bent vidáman játszottunk, társasjátékoztunk. Az estet a csapatok fergeteges hangulatú éneklése zárta.

Április 3. (vasárnap): Egy kiadós, meleg reggeli után, 8 óra tájban a főváros, Budapest felé robogtunk, ahol számos izgalmas program várt ránk. A Budai Vár volt a legelső megállónk, ahol mindenki gyönyörködhetett a varázslatos panorámában. A budavári Főórség épületében megnéztük a „Lészen ágyú!” című kiállítást, így alkalmunk volt Budapesten meglátni Gábor Áron, székely hős rézágyúját, ami a kézdivásárhelyiek számára fontos pillanat volt, hiszen még többen nem is látták eredetiben.

Ezek után nyakunkba vettük a várost, nagyon sok séta várt ránk. Az időjárás nem változott, szeles és felhőkben gazdag vasárnapi nap volt. Dél tájban egy igen izgalmas program következett, sétahajókázás a Dunán. Az egyórás városnéző hajóút segített a város azon

nevezetes épületeit megmutatni, ahova nem jutottunk volna el másképp. Láthattuk a Parlamentet, a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemet és a Citadellát is. A hajózás után természetesen a Szent István Bazilika sem maradhatott ki, ahol láthattuk a Szent Jobbot is. A szabadprogram során a Westendben vásárolhattak, pihenhettek a csoport tagjai egy keveset. Élményekkel gazdagodva hagytuk el Budapestet, ami örök emlék marad vendégeink számára.

Április 4. (hétfő): Reggel 7 órakor a kézdivásárhelyi busz indulásra készen állt, az egész 11.G osztály búcsúztatta az erdélyi vendégeket, akikkel szoros barátságok születtek az elmúlt pár napban. Biztonságos, jó utat kívánva nekik, elköszöntünk tőlük, bízva a közeli találkozásban.

A szolnokiak Kézdivásárhelyen

Május 18. (szerda): Hajnali 6 órakor startoltunk el Szolnokról, és a végállomás Erdély, Kézdivásárhely volt. Az országhatárt átlépve meghökkenve figyeltük, ahogy a táj dombossá, hegyessé változik át. Megálltunk a Királyhágónál, gyönyörködtünk a szép kilátásban. Segesváron rövid városnézést tartottunk, megnéztük a várat és felmentünk a Diákok lépcsőjén is. Fehéregyházánál Petőfi Sándor emlékhelyét is megkoszorúztuk. A buszban kiselőadásokat hallgattunk meg a magyar szabadságharc 1849-es erdélyi eseményeiről és felidéztük Petőfi Sándor sorsát is. Az út nagyon hosszú és fárasztó volt, de vidáman telt, volt alkalma a vegyes összetételű, négy osztályból szerveződő csoportunknak egymást megismerni. Végül este 8 óra körül értünk Kézdivásárhelyre, ahol ismerősként üdvözöltek minket az erdélyi barátaink. A meleg vacsora után a szobákat elfoglaltuk a Gábor Áron Líceum kollégiumában és készültünk a holnapi napra.

Május 19. (csütörtök): A napot egy finom reggelivel indítottuk, majd megnéztük Kézdivásárhely nevezetességeit, amit néhány diák mutatott be nekünk. A főtéren láttuk Gábor Áron szobrát is. Gábor Áron a közelben öntötte a szabadságharc alatt a rézagyúit. A rövid séta után az iskolájuk épületébe érkeztünk meg, itt elmesélték a Nagy Mózes Líceum történetét, amit figyelmesen hallgattunk. Az iskola saját dísztermébe érve megkezdődtek az előadások, mi énekeltünk, lejátszottuk a kisfilmünket, ők pedig az osztályukat mutatták be. Végül megajándékoztuk egymást. Óriási élmény volt, amikor szolnokiak és székelyek együtt, összekapaszkodva énekeltük a Nélküled című dalt. A város és az iskola megismerését csoportokban folytattuk tovább. Különböző játékos, vicces feladatokat kellett megoldanunk. Ezek a feladatok még inkább összekovácsolták a szolnoki és székely diákokat. A délután folyamán elutaztunk Gelencére, ahol egy nagyon érdekes, Árpád-kori alapokra épült templomot nézhettünk meg. Csernátonban a Haszmann Pál Múzeumban megtekinthettük Székelyföld jellegzetes tárgyait, épületeit, különböző mezőgazdasági gépeket, gőzgépeket is láthattunk. A nap zárásaként vendéglátóink meglepetéseként színházba mentünk Kézdivásárhelyen. A darab témája nagyon aktuális volt, a fiatalok problémáit boncolgatta, így az üzenete is átjött.

Május 20. (péntek): A napunk nagyon jól indult, ugyanis kellemes, meleg időjárás uralkodott, ami tökéletes volt a brassói városnézéshez. Brassó felé egy idegenvezető is csatlakozott hozzánk, aki bevezetett minket a székelyek, szászok életébe. Megtanulhattuk tőle, hogy milyen magyarként élni egy sok nemzetiségű városban, elmondta, hogy egymást segítik az itt élő nemzetiségek, hogy azért tudnak együtt élni évszázadok óta, mert igyekeznek tanulni egymástól és nem ellenségeskedni. Elsőként Prázsmáron álltunk meg, ahol az erődtemplomot néztük meg, ami nagyon izgalmas volt, ahogy teljesen körbe lehetett járni az egész épületet. Itt egy kicsit megpihentünk, miután folytattuk utunkat. Sokan vásároltak, napoztak addig. Törcsváron a Drakula-kastély volt a fő attrakció, amit mindenki nagyon várt. Az idegenvezető segítségével megtudtuk a vár eredeti történetét, sok érdekességet is hallottunk arról, hogy kapcsolódott hozzá marketing fogásként a Drakula-kultusz, majd magunk fedezhettük fel a vár szobáit, szűk folyosóit is. Kicsit csalódást okozott, ahogy ezt a szép középkori várat „elárasztotta” a Drakula-reklám. Kora délután értünk Brassóba, ahol egy hosszú városnéző túra következett. Láthattuk a Fekete templomot, a nagyon keskeny Cérna utcán is végig mentünk, majd a Tanácstéren kaptunk egy 1,5 órás szabadprogramot, így felfedeztük Brassó nyüzsgő főutcáját, ahol kávézók, kirakatok százai találhatóak. Hazafelé tartva az út mellett láthattuk Eresztevénynél Gábor Áron sírját. Az esti közös program egy visszavágó röplabdabajnokság volt, ami után focibajnokság is következett. Mindenki elfáradt és nagyon jól érezte magát.

Május 21. (szombat): Szombaton a Szent Anna-tavat látogattuk meg. Útközben megkóstoltuk a bálványosi borvizet is, ami sokakból fintorgást váltott ki a szokatlan ízével. Egy fiatal székely idegenvezető segítségével a Mohos-tőzeglápot járhattuk végig, ami kalandosra sikeredett. Bár medvével nem találkoztunk, de sok olyan ritka és védett virágot, apró, de annál mérgezőbb növényeket láthattunk, ami felért egy medvével való találkozással. A farönkökön való közlekedés kicsit ijesztő volt, de vérpezsdítő is egyben. A kis kalandtúra után egy gyors ebéd következett, majd a jól megérdemelt lazítás, mielőtt elindultunk a Szent Anna-tóhoz. Élveztük

a napsütést, a tájat, a nyugalmat és a hegyek látványát. Újra felkerekedtünk és megkezdődött egy újabb túra lefelé. Útközben egy kisebb kilátót is megnéztünk, majd pár perc intenzív gyaloglás után elértük a végállomást, a Szent Anna-tavat, ami gyönyörű látványt nyújtott. Napoztunk, csónakáztunk, a lábunkat áztattuk a vízben, ebihalakat fogtunk. Nagyon jól esett a csend és a pozitív kisugárzás, amit a hely adott nekünk. Késő délután elutaztunk Kisbaconba, hogy megtekinthessük a híres mesemondó emlékházát. Találkoztunk Benedek Elek ükunokájával, aki elmesélt néhány érdekes dolgot a nagy íróról, aki Trianon után visszatért Budapestről Erdélybe. E programokban gazdag nap és egy kiadós vacsora után mindenki a saját szobájában rendezkedett, pakolgatott, hogy a másnapi hosszú útra készen álljon.

Május 22. (vasárnap): Reggel fél 7-kor búcsúztunk el az erdélyi barátainktól, majd Szolnok felé vettük az irányt. A székelyek szent hegyén, Nyerges-tetőn megálltunk koszorúzni a kopjafáknál, ami nagyon megható volt. Megismertük a „székely Thermopülai” történetét, ahol a szabadságharc utolsó székelyföldi csatája zajlott. Egyik társunk elszavalta Kányádi Sándor Nyergestető című versét.

Utunk során eljutottunk Csíksomlyóba is, nagy élmény volt bemenni a kegytemplomba. Egy rövid időre megálltunk Szejkefördőn, ahol láthattuk Orbán Balázs, a nagy erdélyi néprajzkutató síremlékét. Kolozsváron is volt alkalmunk egy rövid városnézésre. A Szent Mihály templomot csak kívülről nézhettük meg, mert zárva volt, a Mátyás-szobor előtt mi is elkészítettük a csoportképünket, láthattuk Mátyás király szülőházát is. Majd egy kis szabadprogram keretein belül magunk is felfedezhettük a várost. Ezek után már egyenesen hazafelé tartottunk, így este 8 óra táján meg is érkeztünk Szolnokra. Javarészt mindenki álmosan és kicsit csalódottan indult haza, hogy véget ért a kirándulásunk, ugyanis nagyszerű volt, és nagyon sok élménnyel gazdagodtunk, sok mindent tanultunk Erdélyről, egymásról. Az utazásunk emlékezetes helyszíneit egy mini kiállítás keretében mutattuk be a diáktársainknak.

Bíró Nóra 11.G

